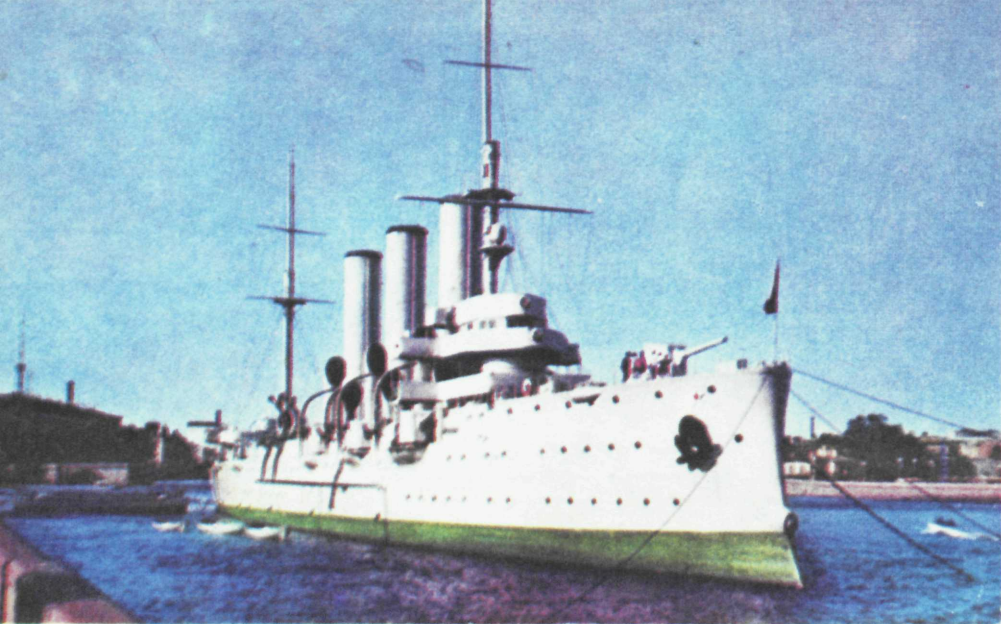

TÄHÄN

NR. II

1977

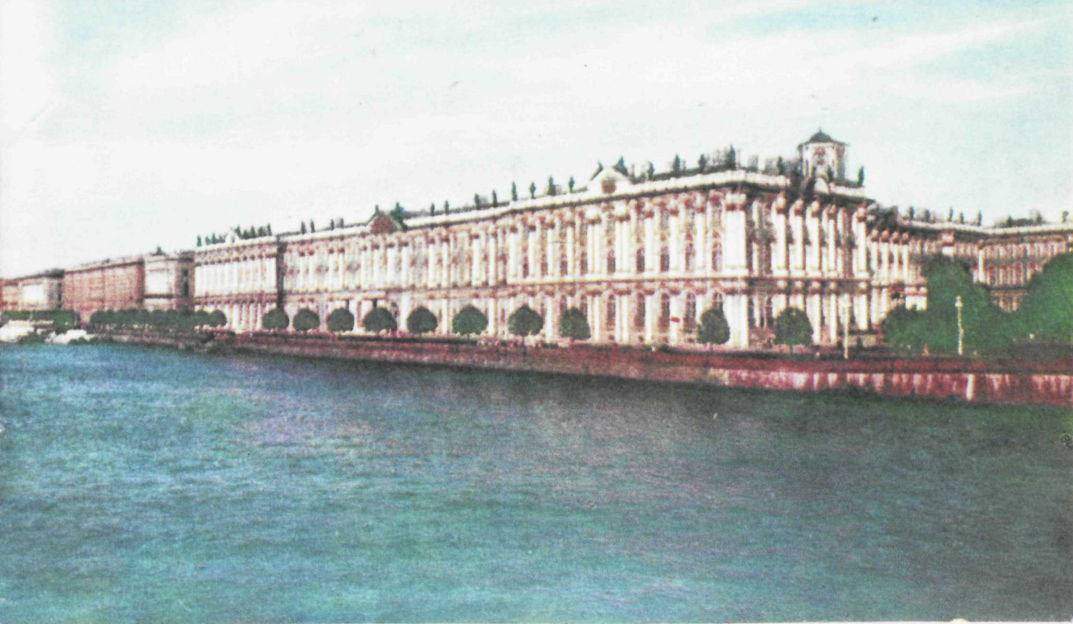
60 aastat

See linn on kandnud erinevatel aegadel erinevaid nimesid. Ta on olnud Sankt-Peterburg ja Petrograd. Petrogradi töölised aga kutsusid oma linna Piiteriks. Küllap juba tead, et jutt on Lenini linnast — Leningradist. Siin, Peterburis, sooritas 21-aastane Vladimir Uljanov ülikooli lõpueksamid. Siin võttis nooruke Vladimir osa töölisringide tööst. Ta rääkis, et kui töölised tahavad vabrikantide ja tsaari vastu välja astuda, peavad nad ühinema. Tööliste eesmärgiks olgu — võtta võim enda kätte ja rajada töörahva riik.

Siin, Petrogradis, võitiski 1917. aastal Suur Sotsialistlik Oktoobrirevolutsioon, mis andis meie riigis võimu tööliste ja talupoegadele.

Käesoleva aasta novembris pühitseb meie kodumaa oma kuuekümnendat sünnipäeva. On tore komme tulla alati kodumaa sünnipäeval paraadile, teha kokkuvõtteid tööst ja pidutseda. Neil päevil meenutame ka oktoobripäevi 1917. Teeme seda koos sinuga, oktoobrilaps. Oled sa ju oma nime saanud Suurelt Oktoobrilt!

Esimesel pildil näed kuulsat ristlejat «Aurora». 7. novembril (vana kalendri järgi 25. oktoobril) 1917. aastal kell 21.40

Suurt Oktoobrit

kostis «Auroralt» signaallask. See oli leppemärk Talvepalee ründamiseks.

Siin, Talvepalees, oli mõisnike ja kapitalistide valitsuse viimane varjupaik. Kui kõlas «Aurora» kahuripauk, söötsid soldatid ja punakaartlased Talvepaleed ründama. Teisel pildil näed väravat, mille kaudu nad tungisid Paleeväljakule. Öösel Talvepalee alistus. See tähendas tööliste, soldatite ja talupoegade võitu. Praegu on siin Ermitaaž, maailma üks suuremaid kunstimuuseume. Ermitaaži näed kolmandal pildil.

Neljandal pildil on Smolnõi. Siin asus revolutsiooni-

päevil ülestõusu staap, siit juhtis Vladimir Iljitš Lenin ülestõusu. Selles majas moodustati esimene nõukogude valitsus ja meie riigi juhiks valiti Lenin. Smolnõis võttis uus valitsus vastu ka oma esimesed otsused. Need olid seadused rahu ja maa kohta. Siit kõlas üle kogu maa rõõmteade: Rahu rahvastele! Maa talupoegadele! Alatiseks. Kuuskümmend aastat . . . Selles on meie rahva mehiste võitlust ja tublit tööd. Selles on võimsad elektrijaamad, kaunid uued linnad ja kolhoosiasulad, tuhanded tehased ja puhkepaigad. Need aastad on andnud meile meie tänase rõõmsa pidupäeva.

PUNANE LIPP

Täna on oktoobrilastel koondus pioneeritoas. Kui Kai ja Peeter pioneerituppa astusid, tõtsid nad käe pioneerisaluudiks.

Mikk tahtis midagi küsida, kuid Kalle müksas teda.

Oktoobrilapsed istusid pika laua ümber ja siis ütles Kai: «Te vist tahate teada, miks me praegu saluteerisime? Saluudiga tervitasime punast lippu.»

«Aga miks!» tahtis nüüd Mikk teada.

Kai naeratas ja vaatas oktoobrilaste poole:

«Võib-olla oskate sellele ise vastata!»

«Punane lipp on meie riigi lipp,» ütles Tiiu.

«Punane lipp on töörahva lipp. Vanaisa rääkis mulle,» lisis Väino.

«Punane lipp on revolutsiooni lipp,» teadis Kalle.

Nüüd sai jutujärje enda kätte Peeter.

«Teil kõigil on õigus. Punane lipp on tõesti töörahva lipp. Meie kodumaa, Nõukogude Liit, on esimene riik maailmas, kus töörahvas võimule tuli. See oli 60 aastat tagasi. Kui loodi pioneerorganisatsioon, sai punane lipp ka pioneeride lipuks. Ta on niisama punane kui veri, mida on valanud kogu maailma miljonid inimesed võitluses vabaduse ja õnne eest.»

Kai astus pioneerilipu juurde ja tõmbas selle lahti. Lipul oli kujutatud suur pioneerimärk ja sõnad «Võitluseks Nõukogude Liidu Kommunistliku Partei ürituse eest ole valmis!».

«Aga osakest punasest lipust kannab iga pioneer alati endaga kaasas — see on pioneerikaelarätt,» ütles nüüd Kai. «Pioneerikaelarätil on kolm nurka. See tähendab kolme põlvkonna eesmärkide ühtsust. Kommunistid, kommunistlikud noored ja pioneerid on need kolm põlvkonda. Aga milline on meie ühine eesmärk!»

«Ma ei oska seda päris hästi öelda,» lausus Tiiu. «Aga me tahame, et kõik inimesed oleksid õnnelikud.»

«Kommunistidel, kommunistlikel noortel ja pioneeridel on üks ühine eesmärk — võidelda kommunismi eest. Meie peame selleks eelkõige õppima.»

«Ja aitama täiskasvanuid nende töös,» ütles Mikk kiiresti.

«Täiesti õige,» oli Peeter nõus. «Pioneeridele tuleb punane kaelarätt seda alati meelde.»

Koonduse lõpuks oktoobrilapsed rivistusid. Enne kui Kai ja Peeter pioneeritoast välja tulid, saluteerisid nad veel kord lipule. See oli nii pidulik, et pärast pioneeritoast väljumist ei hakanud lapsed kohe omavahel rääkimagi, vaid mõtlesid veel tükk aega sellele, mida nad olid koondusel kuulnud.

SILVI VÄLI

OKTOOBRI SÜNNIPÄEV

VEENE KIRJANIK JEVGENIA TRUTNEVA

ON KÄES OKTOOBRI SÜNNIPÄEV.
NÄIB SÜGIS KIREV NAGU KEVAD.
LIPP KOIDIKUNA LOIDAB, NÄED,
JA KAELARÄTID ERETAVAD.

JÄÄKIRME KUSKIL KLIRISEB.
ON KUULDA LASTEHÄÄLI SELGEID.
JA PILVEPURJEST LIBISEB
MAA POOLE ESIMESI HELBEID.

JÄI LINDUDETA VAIKSEKS AED.
KUID RÕÕMSAID LAULE, SÕNU KUUMI
SA KÕIKJAL KUULED, NAERU NÄED –
RÕÕM TÄIDAB Tervet TAEVARUUMI.

ON LIPUD NAGU KOIDULEEK
NING LAULAB KOGU LASTEPERE.
NÜÜD KOGU MAA PEAL LAPSED TEED
SA RÕÕMSAKS, SUUR OKTOOBER ERE!

Tõlkinud LEELO TUNGAL

© Пермское книжное издательство, Пермь, 1971

TÄHTSAD SÕNAD

VEENE KIRJANIK JELIZAVETA STJUART

KÜLL KOOLILAPS SUURT VAEVA NÄGI,
KÜLL PINGUTAS, ET VÄSIS,
KUID LÕPUKS PABERILE PANI
KAKS SÕNA VÄIKE KÄSI.

KAKS TÄHTSAT SÕNA MAALIS TEMA:
ÜKS OLI RAHU, TEINE EMA.

Tõlkinud OLIVIA SAAR

© Западно-Сибирское книжное издательство, Новосибирск, 1971

Illustreerinud ENE PIKK

HELLE LAAS

AEG

Kell tiksus ja tiksus, kuni pistis kõigest väest helisema: «Aeg on tõustal Aeg on tõustal!»

Jaanalind aga sosistas Annile kõrva: «Jookseme eest äral»
Helin ei lakanud, vaid püsis jooksjate kannul. Jaanalind tegi uue ettepaneku: «Peidame pea liiva sissel»

Säuht ja pea oligi sügaval liivas.

«Kell helises juba ammu, tõuse üles! Mitu korda peab sind äratama!» hüüdis vanaema ja tõmbas Annil teki pealt.

«Küll on kahju, et aja eest ei saa ära joosta ega jaanalinnu kombel liiva sisse pugeda, igalt poolt saab ta su kätte,» ohkas Anni ja tõusis.

Illustreerinud ASTA VENDER

Algus oli üpris huvitav. Kahel pool rööpaid kihutasid mööda suured majad, siis tuli ilus park või haljasala, siis jälle majad. Peatustes seisvad inimesed ütlesid: «Näe, tramm tulebki!» ja astusid peale. Kui tramm oli neid sõidutanud sinna, kuhu nad parajasti mine-mas olid, astusid nad maha. Aga uusi inimesi tuli kogu aeg peale ja tramm ei sõitnud kunagi tühjalt, isegi südaööl mitte. Tramm number kolm ei olnud mingi meisterkihutaja ega kurvastanud sugugi, et autod temast kiiremini sõitsid. Pealegi oli tal nii palju ringivaatamist, et liiga suur hoog oleks teda ainult seganud. Tramm uudistas ringi järel maju, autosid ja neid tramme, mis talle naaberrööpaid pidi vastu sõitsid.

Tramm number kolm vuristas päevast päeva sõita, kuni päevadest said nädalad, kuud ja lõpuks aastad. Kui trammilt oleks küsitud, mis talle nende aastate jooksul ka meelde on jäänud, oleks ta võinud eksimata üles lugeda kõik põiktänavad, millest tema tee mööda viis, kõik majad oma numbritega ja välisuste küljes olevate postkastidega. Ja uuest sisenevate ning väljuvate inimestega, kõik mänguväljakud vanaemadega, kes liivakastide äärtel päid noogutasid, ja lastega, kes liivakastidest välja tulid, niipea kui nad suureks olid kasvanud. Tramm oleks võinud üles lugeda isegi kõik inimesed, kes igal hommikul

temaga tööle ja öhtul jälle koju tagasi sõitsid. Päevaseid sõitjaid tramm number kolm ei mäletanud, need olid juhuslikud, tundmatud inimesed, keda ta elus vaevalt enam kohtas.

Ainult ühte asja ei oleks tramm tunnistanud: seda, et ta viimased aastad sõidu ajal põhiliselt tukkus. Tasane mürin ja rataste löksumine ajas vägisi une peale. Mingit ohtu ei olnud karta: sõit oli tal selge, tee tuttav ja peatused viimseni peas.

Väga võimalik, et tramm oleks elu lõpuni oma tööd tukkudes teinud, kui talle mitte ühel hommikul isemoodi silti klaasi taha poleks pandud.

Silti «ÖPPE». Tramm jahmus ja mõtles solvunult:

«Kas nad arvavad, et mul on veel midagi õppida?»

Ometi algas trammile just selle sildiga koos põnev ja isesugune elu. Mida kõike küll võib näha, kui sa vanas eas õppimise peale välja lähed! Enam ei olnud kiiret ka. Vahel seisis tramm tükk aega tagavarateel, vahel logistas mitu kvartalit peatumata läbi. Vahel... jah, vahel tasandas tramm päris omapead käiku, et tuules laperdav liblikas vastu valusat klaasi haiget ei saaks. Juhtus sedagi, et tramm jäi järsu nõksatusega seisma: pisikese putuka tiivad olid nii läikivad,

et teda oli võimatu enne märgata, kui ta sul otse nina ees ukerdas. Putukas ronis vabisevate jalgadega üle järsu terasrööpa, ise hirmunud üle öla vahtides, kas tramm ikka ootab. Tramm ootas. Ta oli alati ainult maju ja muud suuremat vaadanud, kui ta parasjagu ei tukkunud, ega teadnud seni midagi nendest väikestest rumalatest olevustest, kes ületavad sõiduteed, kus aga heaks arvavad.

«Tramm ei taha vist hästi sõna kuulata?» naeris sõiduõpetaja, kui noor juht ehmunult ühele ja teisele kangile vajutas. «Muidu on ta küll vana tubli tramm, õppesõiduks kõlbab veel üsna hästi.»

Selles asjas oli sõiduõpetajal õigus. Tramm sõitis püüdlikumalt kui eales varem, silmitses ümbrust niisuguse huviga, nagu näeks kõike esimest või viimast korda, ega jäänud sõidu ajal enam kunagi tukkuma.

Ohest asjast oli trammil alati väga kahju. Siis, kui ta nägi peatusse mõnd ema jooksmas, laps süles. Ta oleks tahtnud ukсед lahti teha ja väikest last veidi sõidutada. Aga ta ainult seisis vaikselt, ukсед kõvasti kinni. Ja seda tegi ta õigesti, sest õppetrammi ei tohi keegi sõitma tulla, isegi ema süles mitte.

Kindlasti oled põldudel näinud traktorit «Belaruss». See traktor on tehtud Valgevene Nõukogude Sotsialistlikus Vabariigis nagu mitmed võimsad veoautod ja kalluridki. «Belarussid» töötavad paljudes meie suure kodumaa paikades ning ka Valgevenemaa põldudel. Oma kodukülalt kirjutab meile Sveta Tšernõš Borovljanski Keskkoolist.

KODUKÜLA

Juba rohkem kui kümme aastat tagasi olid meie kooli õpilased otsustanud teha kõik, et meie koduküla oleks kaunis. Kui te meile külla sõidate, võite ise näha, kui ilus meie küla juba on! Siin on pikad alleed. Meie kooli õpilased on need puud istutanud ja nende eest hoolitsenud. Paljud endised õpilased töötavad juba kolhoosi põldudel või farmides ja näevad, kuidas nende puud kevadel õitsevad ning suvel kuuma päikese eest kõigile jahedat varju pakuvad. Meie istutatud puud on alles väikesed. Tänavu kevadel panid oktoobrilapsed, pioneerid ja kommunistlikud noored kasvama palju lilli, et meie küla oleks kodumaa sünnipäeva tähistades veelgi kaunim.

Tadžiki NSV on mägivabariik, teed looklevad seal mägede nõlvadel. Tadžikistanis on ka meie kodumaa kõige kõrgem punkt — Kommunismi mäetipp. Loo «Kingitus» on kirjutanud Bibiasli Guljadžabova Ptuti mägikülalt.

KINGITUS

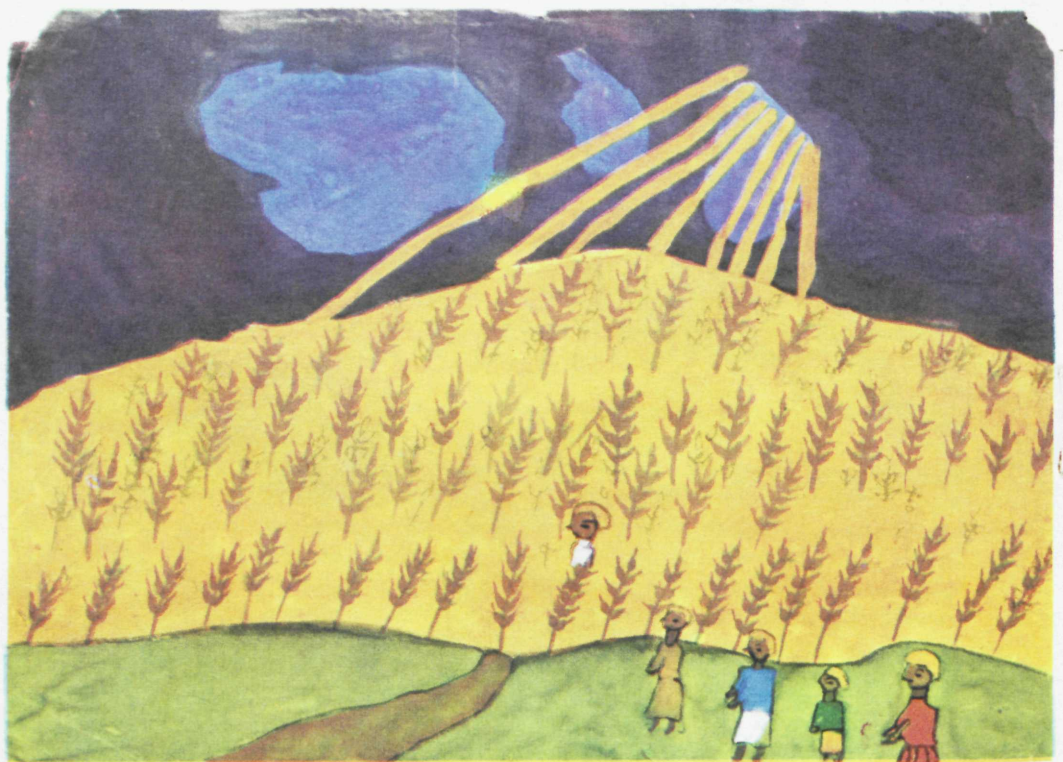
Õhtul jooksis Davletšo meile.
«Salam! Teata oma salgale, et poole tunni jooksul olgu kõik kolhoosi esimehe kabinetis!»
Täpselt poole tunni pärast istusime kabinetis ja sõime arbuuse, millega esimees meid kostitas. Ta ise vestles külalisega. Ootasime kärsitult.
«Kutsusin teid, et kingitust üle anda,» ütles esimees, kui oli külalise ära saatnud. Ta läks kapi juurde ja võttis sealt lambi.
«See on meie küla viimane petrooleumilamp. Kingin selle kooli muuseumile. Isad-emad teavad aga sellest ajast, kui petrooleumilambid kodudes valgust andsid, nii mõndagi pajafada.»
Kuju minnes nägime, kuidas elektrivalgus säras kõikide kodude akendes.

Oma kodumaa põlde joonistavad

NATALJA KAPUSTINA Ukrainast

MAŠA ŽUKOVA Valgevenest

KODUMAAST

MIS TÄHENDAB MEILE «AURORA»!
MIS TÄHENDAB RAHYA VOIM!
MIS TÄHENDAB SÕDA JA RAHU!
MIS TÄHENDAB KODUMAA VOIT!

«AURORA» — SEE TÄHENDAB LAEVA,
MEIE KODUMAA ÕNNE TEED.
SÕDA TÄHENDAB KODUMAA VAEVA.
VOIT — RAHU JA VABADUS SEE!

LEMME PÄRTEL,
Väljaküla 8-kl. Kooli
III klassi õpilane

SUUR VEND

Minu vend Andres on juba üheksateistkümnepäevane. Mais kutsuti ta sõjaväkke. Nüüd on Andres piirivalvur. Ta kirjutab meile sageli ja me loeme tema kirju kogu perega. Andrese väeosas on palju eri rahvusest noormehi: venelasi, kirgiise, usbekke, grusiinlasi. Kõige rohkem kirjutabki Andres oma uutest sõpradest. Kui koolist koju lähen, vaatan ikka kõigepealt postkasti: ehk on seal ka Andrese kiril Tore, et mul on suur vend, kes kaitses meie kodumaa piiri!

PIRET PÖLLU,
Tallinna 43. Keskkooli
III-a klassi õpilane

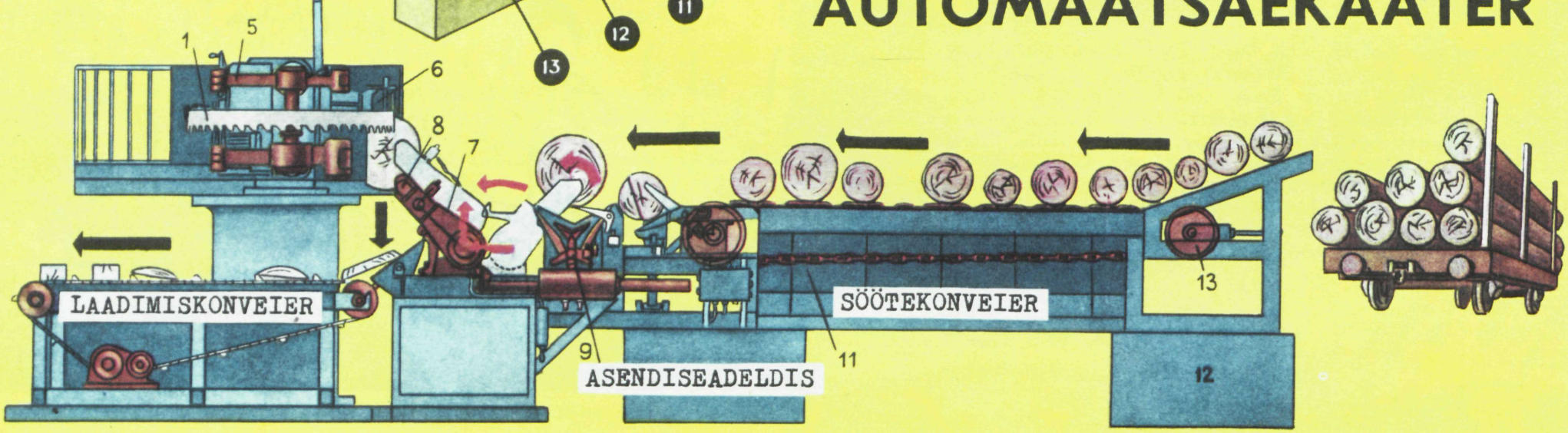
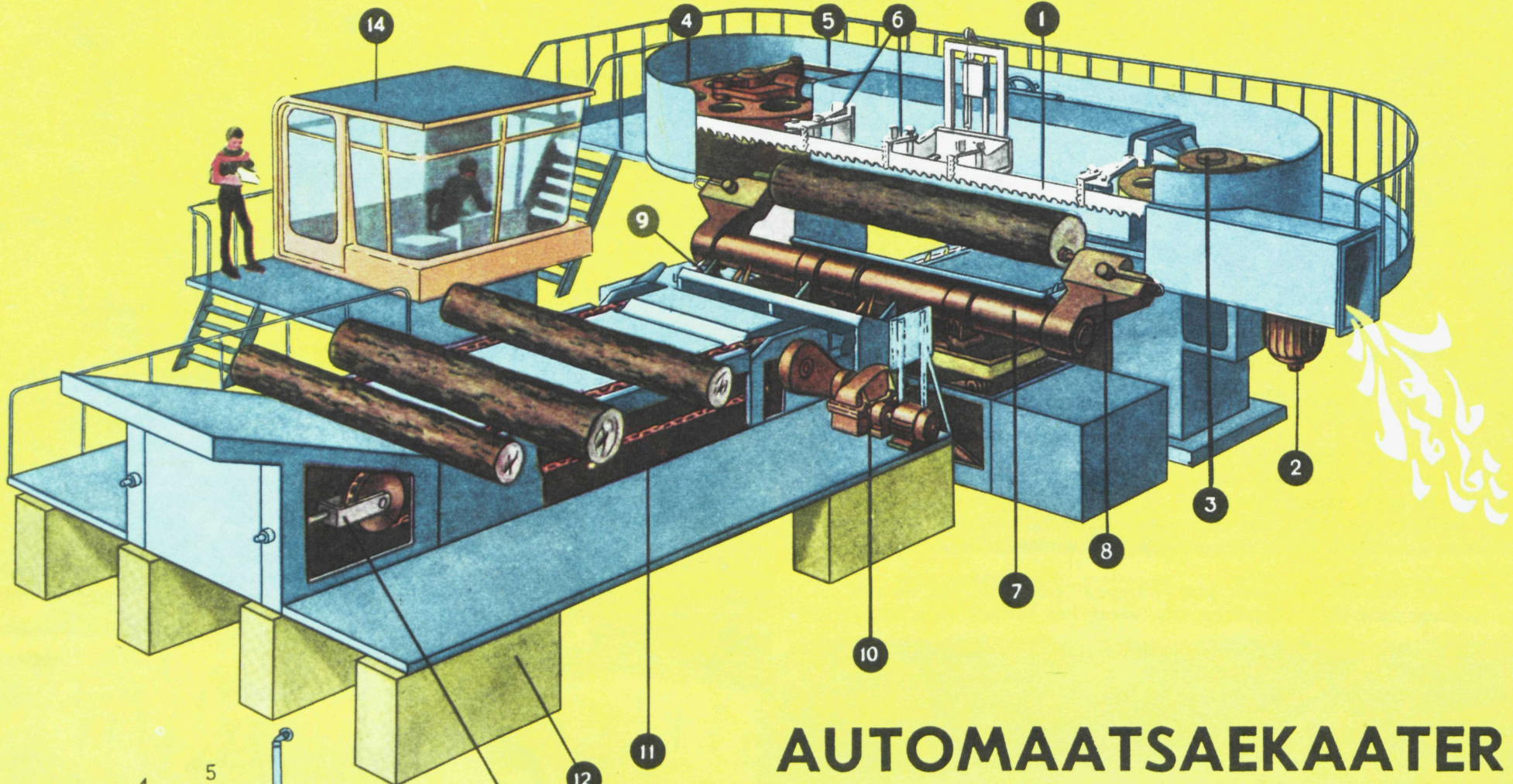
MINU ISA ON KAEVUR

Mina elan Kohtla-Järvel. Minu isa on kaevur. Tema töö on kõigile vajalik, sest põlevkivist saadakse elektrijaamas elektrivalgus, mis traati mööda jõuab kõikidesse kodudesse. Põlevkivist tehakse keemiatehases ka pesupulbreid, liime ja palju, palju muudki. Minu isa tõuseb hommikul väga vara. Ta tõttab tööle. Kui isa kaevandusse jõuab, laskuvad kaevurid maa alla. Kõik kaevurid kannavad kiivreid, et oleks ohutu töötada. Kuigi kaevureil on võimsad puurid, tuleb mõnikord ka kirkat kasutada. Isa tõi ükskord oma katkise kirka koju. Mina seda küll tõsta ei jõudnud! Olen uhke, et mul on tugev isa ja et ta teeb tööd, mis rõõmustab tuhandeid inimesi.

KARIN LIIVAMÄGI,
Kohtla-Järve 1. Keskkooli
IV-b klassi õpilane

ZORZETA FOKSA Moldaaviast

Lauavabrikus on saekaater. See on masin, millega lõigatakse palke vajaduse järgi laudadeks või prussideks. Palk lõigatakse rööbasteel asuva käruga kõrges raamis üles-alla vuhisevate saagide ette. Kilavalt vingudes tungivad saed palki... Saeraami taga on teine kär, mis viib lõigatud saematerjali virna ladumiseks. Saekaatri juures on tegevuses mitu töömeest. Ja saepuru koguneb suurel hulgal.

Laudu ja prusse vajavad puusepad ja tisle-rid. Eriti palju saematerjali on tarvis käesoleval viisaastakul, sest ehitustegevus ja mööbli tootmine suureneb pidevalt. Ehitus- ja mööblimaterjali paremaks ja rohkemaks valmistamiseks võetakse puidutööstuses kasutusele uued, senisest võimsamad masinad.

Üheks niisuguseks masinaks on meie teadlaste kavandatud automaatsaekaater, mida näed pildil. See erineb mitmeti neist, mis seni lauavabrikutes töötanud. Uut tüüpi saekaatri on tegevuses ainult üks inimene. Ta istub klaaskabiinis (14), kust juhib kogu masina tööd. Vaata pildil Platvormvagunilt veerevad palgid liikuvale ketile — söötekonveierile (11). Alumisel pildil näidatud mustad nooled märgivad palkide teekonda seadeldisse (9), mis haarab ühe palgi ja seab selle saagimiseks õigesse asendisse. Palk kinnitub mehhanismi (7, 8) külge ning tõuseb üles (punaste nooltega näidatud) saelindi (1) alla. Juht käivitab sae mootori (2) ning saag hakkab vihinal liikuma, lõigates palgi laudadeks või prussideks. Pildil on numbritega 3, 4, 5 ja 6 märgitud saemehhanismid, 10 — liikuva keti mootor, 13 — keti pingutus-seade ja 12 — saekaatri vundament.

Lõigatud saematerjal langeb liikuvale lindile — laadimiskonveierile.

Saekaatri on jäme neljakandiline toru, millest paiskuvad välja laastud. Miks mitte saepuru? Sellepärast et saehambad on erilise kujuga, mis palkide saagimisel ei tekita pea-aegu üldse peenikest puru. Torust väljuvad laastud lähevad kõrvalolevasse masinasse, kus need pressitakse pakki. Saelaastudest saab teha tselluloosi ja mitmesuguseid ehitusplaate.

KARIHIIR

Sellel pildil näed karihiirt. Ta püüab skõigest väest lihatükki pimedasse nurka sikutada, aga lihatükk on naelaga pöranda külge löödud ega liigu sugugi, pingutagu loomake kuidas jaksab. Liha on karihiire maiusroog ja see tükike on saia kõrvale pörandale pandud selleks, et loomakest fotoaparaadi ette meelitada.

Karihiir ei ole hiir, ehk ta küll välimuselt pisut hiirt meenutab: hallikas kasukas, saba taga ja ise tilluke ka. Aga, näete, tal pole hiire suuri kõrvu ning nina on hoopiski pikk ja kärsaks välja veninud. Niisuguseid pikki kollaseid hambaid, millega hiir kapiukse sisse või nurgas seisvasse saapasse augu närib, karihiirel samuti ei ole. Tema on nagu siil ja muttki putuktoiduline loom.

Karihiired, keda meil Eestis leidub kolme liiki, elavad tegelikult metsas. Majadesse, just metsamajadesse, ajab neid talve hakul toidupuudus. Linnamajadesse nad ei tule. Putukad poevad siis samblasse peitu, aga kõogi pörandale pudeneb ikka raasuke siia maha. Ja kes karihiirt juba tunneb, see katab talle kuskile nurka koguni eraldi laua: paneb saiatükikesi, kohupiima, kala- ja liharaasuke. Siis on tore vaadata, kuidas tibatillukesed neljajalgseid söömas käivad ja kummali-

selt siristades seinääri mööda liiguvad.

Karihiired on väga väikesed loomad. Kääbuskarihiir, keda ka Eestis eluneb, on koguni maailma kõige pisem imetaja. Ta kaalub ainult kaks grammi — niisama palju kui kahekopikane raha. Ehk küll tilluke, on karihiir väga liikuv. Mõnikord tekib karihiirt vaadates mõte, et tal on elamisega kangesti kiire. Aga kiire on karihiirel sellepärast, et ta peab kogu aeg sööma. Toiduotsimisest ja lühikesest unakutest jahiretkede vahel karihiire elu oieti koosnebki, sest kui ta süüa ei saa, võib mõne tunniga nälga surra. Seepärast püüab kõiki, kellest jõud üle käib. Isegi mitu korda endast suurema konna võib karihiir maha murda. Kui aga toitu lähedalt käes, siis sööb karihiir päevas kolm-neli korda rohkem, kui ise kaalub. Niisugune ablas õgard on karihiir.

Arukas inimene talvel tuppa tulnud karihiirt taga kiusama või lõksuga püüdma ei hakka. Kevadel, kui lumi sulab ja ilmad soojenevad, kolib loomake toast välja ja hakkab agarasti inimesele nii tülikaid putukaid jahtima, pealegi niisugustest salapeidukohtadest, kuhu teised putukasööjad ligi ei pääse.

FRED JÖSSI

VENDA SÖELSEPP

Poiss pudelisse!

«Ära sina käpi kapi uksi!
Ära sina kõõlu tooli toel!
Lükkad minu lillevaasi uppi,
maha sina prantsad kurjal moel!
Ära sina võtmeid rögista!
Ära sina linki lõgista!
Ära nüüd ühtevalu kõgista...!
Ära sina astu...!
Ära sina istu...!
Ära sina...!
Ära...!»

«Pean ma siis istuma just nagu nuku,
parasjagu paikene Pupu-Juku?
Pange siis, no pange mind pudelisse!
Pistke aga paraja purgi sisse!
Küll te näete:
ei ma püsi pudeliskil!
Ei mind pea keegi ega kuskil ega
miski!»

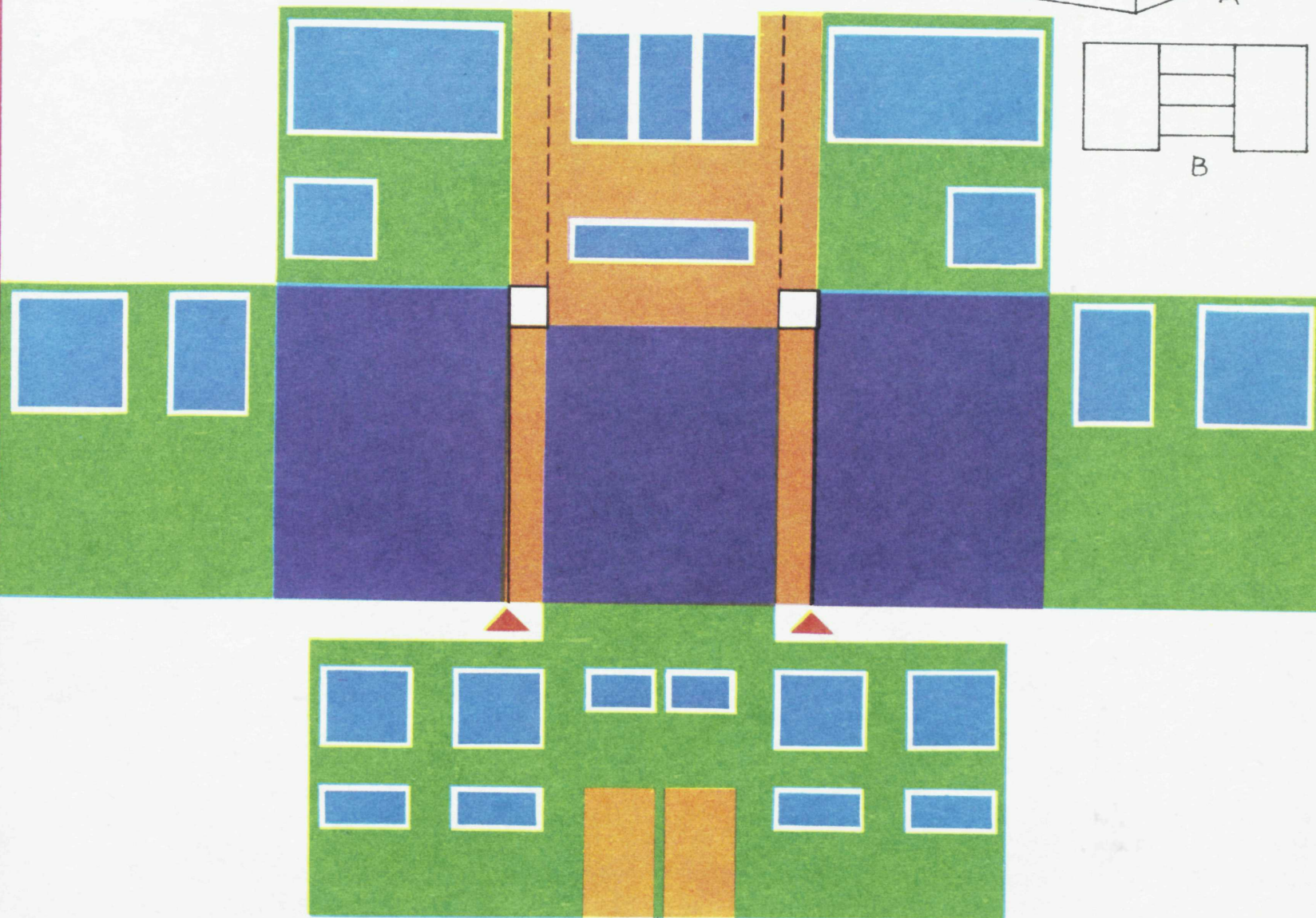
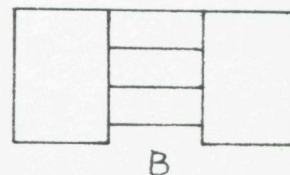
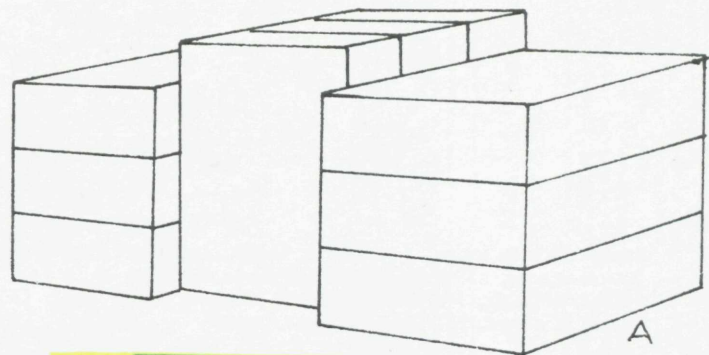
I ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

PARAADIL MARSSISID KÕRVUTI PALJUDEST RAHVUSTEST POISID JA TÕDRUKUD. NAD KANDSID RAHVARIIDEID JA IGAÜHEL OLI KÄES KODUYABARIIGI LIPP. MIS RAHVUSEST LAPSI ON KUNSTNIK PILDIL KUJUTANUDI

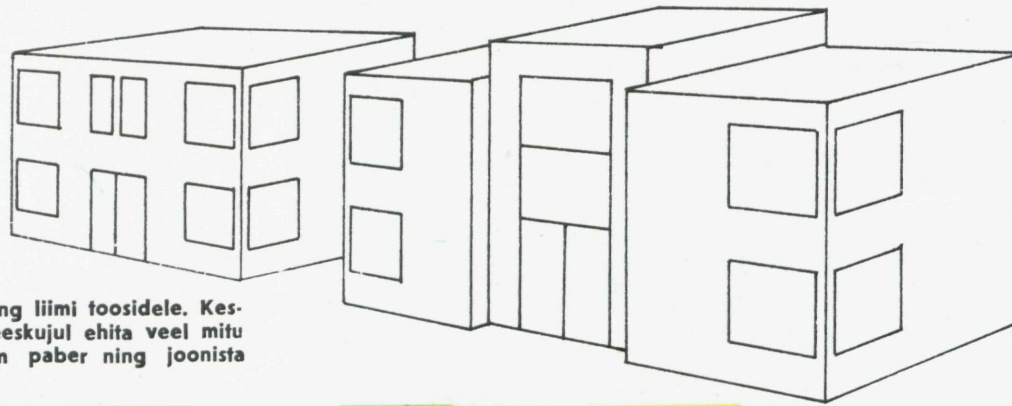
KOLHOOSIASULA

Kui oled kogunud palju tühje tikutoose, võid neist ehitada kas või terve kolhoosiasula. Siit lõikelehest saad teha keskusehoone. Hooneks võta 9 toosl. Need liimi joonise A järgi kokku. (Joonisel B näed liimitud toose pealtvaates.) Hoone värviline pinnalaotus lõika välja. Punaste (või kui pinnalaotuse teine pool rohkem meeldib, siis roheliste) kolmnurkade kohalt tee pinnalaotusse mustade joonte järgi sisselõiked. Nende lõppu lõika (valgega näidatud) ruudukesed. Pinnalaotus murra erinevate värvide

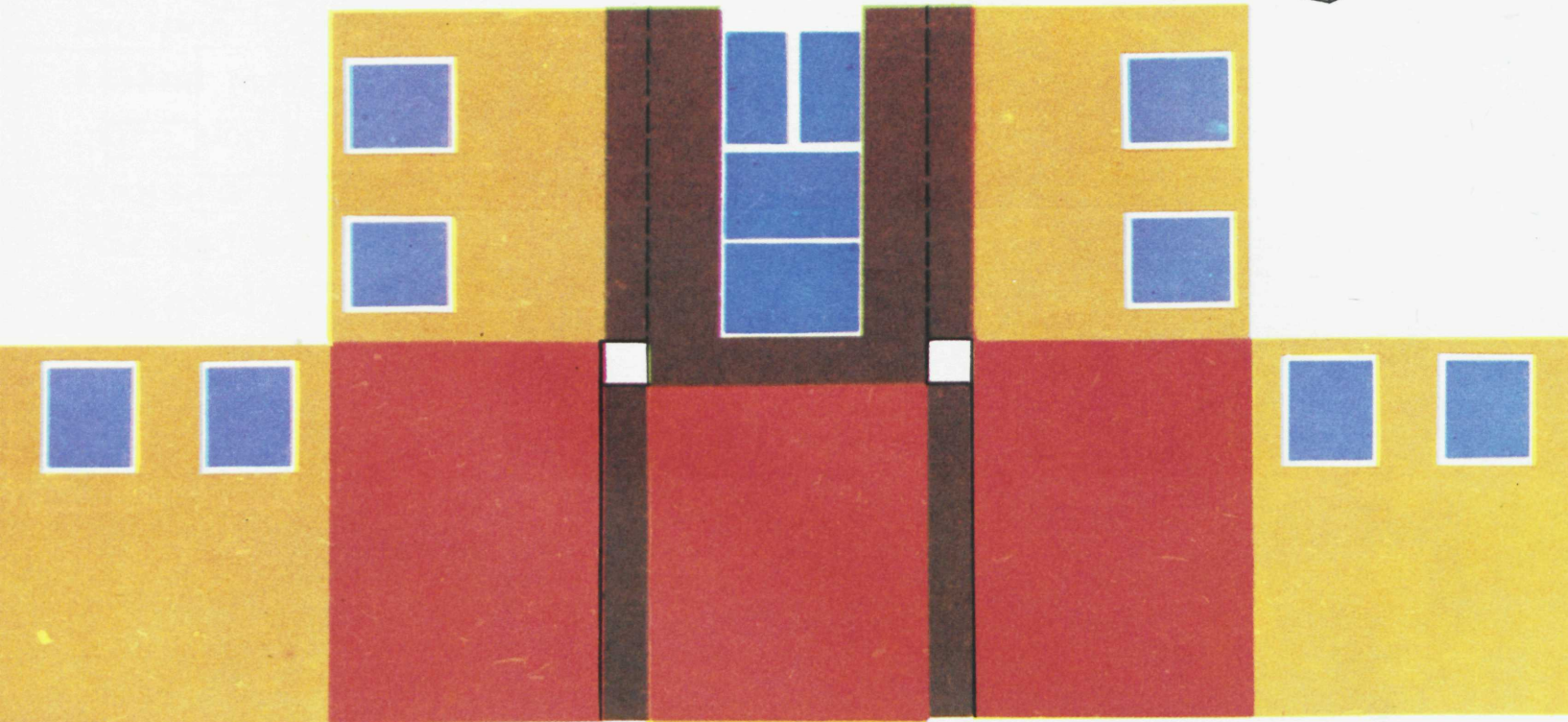

SEDA PUNAST JOONI MÕDDA LÕIKA VALJA KÕRYALOLEY KÄSITÕBLEHT

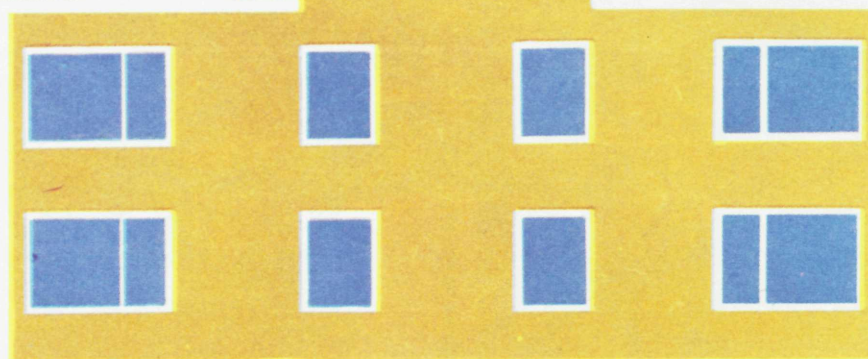
SPOR

puutekohalt ja kriipsjooni mööda kokku ning liimi foosidele. Kes-
kusehoone on nüüd valmis. Selle hoone eeskujul ehita veel mitu
väiksemat maja. Nelle liimi peale paksem paber ning joonista
uksed ja aknad. Nii saadki kolhoosiasula.

Joonistanud KILLU REMMELGAS

Täna koolitunde ei ole. Täna klassis ei istuta. Elju ja Ene ja Liivi ja Lembit ja Eino — ja kes nad seal kõik on — sagivad viimane kui üks spordiväljakul. «Viskab Eino!» hüüab õpetaja. «Hüppab Ene,» kuulutab õpetaja. Ja kõik hüppavad kaugust ja kõrgust, jooksevad kuutkümme meetrit ning viskavad palli. Nagu väike sabaga täht tuhiseb Klaabu spordiväljaku kohal. Klaabu võtab aega ja möödab maad. Kuidas ta küll sellega nii kähku hakkama saab! «Krimblimeetodil,» piuksub Klaabu ja sihhib oma sarvekesega kord palli kukkumiskohta, kord kaugushüppaja maandumispaika. Lõpuks on kõik jooksnud, hüpanud ja palli heitnud. Klaabu, Klaabu, näita tulemusi! Klaabu näitab:
Eino: 1.10 33.50 2.96 10,05
Ene: 22.15 2.70 1.05 10,4
Klaabu, Klaabu! Ainult numbrid! Kust me nüüd teame, mis palliviset, mis kaugus- või kõrgushüpet ja mis jooksmist tähendab! Aidake, lapsed! Kirjutage meile, mis aladel missuguseid tulemusi Eino ja Ene saavutasid. Õigesti vastanute vahel loosib Klaabu preemiaks võrkpalli.

DIPÄEV

Illustreerinud AVO PAISTIK

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke», nr. 11 — 1977. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. ЕКР Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tegesta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kolkas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Rafiliste. Vastutav sekretär J. Pirita, kunstiline toimetaja E. Pikk, korrektor A. Jürgens. telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koolilelu, teadus, tehnika 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 3. X 1977. Trükkida antud 20. X 1977. Trükkiarv 67 000. Ofsetpaber nr. 1, 60x90/8. Trükkipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,65. MB-07460. Tellimise nr. 3225. ЕКР Keskkomitee Kirjastuse trükkikoda, Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel ВАКЕ ПÄÄСУКЕСЕ joonisus «Nimeks meil oktoobrilapsed».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Таллин, 200 001, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, 200 101, Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ № 3225. Тираж 67 000.

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231

**Meie käime lasteaias ja õpime alles meisterdama.
Meist on juba kasu kolhoosipõllul.
Lubame sulle, kodumaa, et kasvame
tublides tööinimesteks!**

Pildistanud VILLU MAASK

